

El voraviu Joan Vall Clara

Grinyola tota la 'Corpo'

Sorprèn que el Consell Professional es concentri en l'editorial de Laura Rosel



De cop, en directe per antena i sense explicacions ni contextualitzacions al juliol vàrem saber que els engranatges de Catalunya Ràdio "grinyolen". Ho va cantar Mònica Terribas, al deixar El Matí per sorpresa. Ara és el Consell Professional qui ens ho diu. Poca broma! Coincideix la gran patum (exdirectora de TVC, no ho oblidem) i la tropa! El Consell fa públic que li "ha grinyolat especialment" l'editorial de Laura Rosel en què criticava unes declaracions del doctor Mitjà. Entre

altres meravelles insinuen que l'editorial era una imposició política. Bufa! És forta, aquesta! Essent com és que s'ha fet pública la nova parada i fonda de la Terribas, que serà a TV3 i a través d'una productora de Xavier de Pol (ex-director general d'audiovisuals de 8TV i Lavinia) i pel mòdic preu d'un milió tres-cents cinquanta mil euros, s'amunteguen un cabàs de preguntes. Grinyola menys TV3 que Catalunya Ràdio? Grinyola menys la productora? El grinyol és un tema de nou-

vinguts que no han jurat fidelitat i vassallatge a la colla pessigolla? Hi ha altres fidelitats i vassallatges a retre que la colla pessigolla? O hi ha més d'una colla pessigolla? Com tapar la caiguda de facturació ara ja per sota dels quaranta milions i la dimissió del director comercial? Dels sis milions que Cultura hi ha posat amb oli és proporcional tres i mig per a la Terribas i Mediapro? A mi la *Corpo* em grinyola tota. Ni és cosa de la Rosel ni de Catalunya Ràdio.

Tribuna Xavier Cortadellas. Escriptor

L'aigua torna sempre



Heus aquí que l'aigua torna sempre allà mateix, però només nosaltres podem explicar-ho. I perquè sabem que sempre torna, des dels principis del temps, la terra, les plantes, els animals i naturalment les persones hem pogut servir-nos-en, sabent com sabem també que l'aigua ens és indispensable per viure. Avui, però, ja no ens serveix només per beure-la o per netejar.

SEGUR QUE MÉS d'algun de vostès també sap que el primer dia d'aquest mes d'octubre a Ivars d'Urgell i Vila-Sana van decidir començar a fer el que ells mateixos qualifiquen com "un projecte de restauració ecològica" del seu estany. Ho raonen explicant que "el nou estany és un espai semiartificial i els buidats parcials o totals que podria fer de forma natural no es produeixen". Però la història de l'estany d'Ivars i de Vila-sana és sobretot una història d'èxit. Va néixer de forma natural fa milers d'anys, la construcció del canal d'Urgell (1861) va convertir-lo en un dels estanys més importants de Catalunya perquè van augmentar molt tant les aigües subterrànies com les aigües superficials que hi arribaven. L'any 1951 es va assecar en contra del parer de molta gent. Com a tants altres llocs, l'excusa va ser la necessitat de tenir més conreus, noves terres. No es va tornar a recuperar tal com el podem veure avui fins al 2009. Poc abans, s'havia recuperat també una part de l'antic estany de Sils. Molt menys del que havia estat, malauradament.

EL NOSTRE PAÍS és també un país d'aigua.

“El nostre país és també un país d'aigua. N'hi ha i sobretot n'hi ha hagut a molts altres llocs

N'hi ha i sobretot n'hi ha hagut a molts altres llocs. Escric aquestes ratlles des de la capital del Baix Empordà, on una llegenda ja mig perduda recorda que, no se sap ben bé quan, tot el centre era un llac. Però d'estanys, d'estanyols, d'aiguamolls, d'aiguamoixos, tal com en deïem, si més no, al Baix Empordà, n'hi havia arreu. I també hi havia fonts i reixorts i torrents i deus d'aigua i llones o llaunes que és —que era— la manera popular d'anomenar les llacunes. Molt abans que tots sabéssim que les venes duïen sang, es parlava de venes d'aigua. *Aigua de vena* deien fins no fa pas tant. De tot plegat, però, què en queda? Com també sabem tots, a l'Alt Empordà la majoria dels aiguamolls que s'han mantingut i, sobretot, que s'han recuperat formen part del Parc dels Aiguamolls de l'Empordà. Al Baix Empordà, la majoria són a la zona dels aiguamolls del Baix Ter i de Pals, que és molt més recent i menuda. Entre altres raons perquè alguns d'aquells aiguamolls ara per ara són arrossars. I d'altres, com l'estany Marisc, també a Pals, són encara no un centenar de camps aixecats a uns 40 centímetres sobre el nivell del mar, però a uns quilòmetres de distància.

QUÈ SE N'HA FET o què ha passat amb to-

tes les altres zones humides que hi ha arreu del nostre país? En general, o continuen oblidades o es continuen assecant o van assecar-se fa anys i, com que són camps, ningú no es pren gaire seriosament la possibilitat de recuperar-les. Res a veure amb el que va fer el Consell General dels Pirineus Orientals l'any 1977 a l'estany de Vilanova de la Raó, a pocs quilòmetres de Perpinyà. Dessecat l'any 1854, també perquè es volien tenir més conreus, les 150 hectàrees d'estany d'avui són una reserva ecològica, un lloc d'esbarjo i un reclam turístic. El primer exemple que em ve al cap d'un cas semblant a la Catalunya del sud dels Pirineus és la bassa de 60.000 metres cúbics del Parc dels Estanys de Platja d'Aro. L'emplenen amb la xarxa pluvial de la vila i amb els excedents del Ridaura. També és un dels casos més sorprenents perquè, en temps antics com a molt era una zona d'estanyols intermitents i molt més petita. Però no l'únic. En aquests últims mesos, els mitjans de comunicació han anat informant del nou delta de la Tordera que va formar-se arran del temporal *Glòria*. Sembla que en protegiran l'estany. L'ecologia, el lleure, el valor paisatgístic i fins tot el turisme hi sortien guanyant.

QUÈ ESPEREM, DONCS, a anar fent això mateix amb altres antics estanys del nostre país dessecats fa poc més d'un segle? Penso en el gran estany de Bellcaire, en els cinc estanys que hi havia entre Siurana i Vilacolum, ja a l'Alt Empordà, en els dos estanys d'Ullastret, que eren més soms, però més extensos que l'estany de Banyoles. Potser un dia els tornarem a veure. Sí. El que deia en començar: L'aigua torna i torna sempre.

Raça humana

Carme Vinyoles Casas

La vida secreta dels extremistes



És moralment indispensable condemnar els grups radicals que executen abominables accions que ens glacen la sang: el supremacista que mata 51 persones en dues mesquites de Nova Zelanda, el gihadista que decapita un mestre francès per haver mostrat les caricatures de Mahoma... Ara bé, el nostre repudi no provoca necessàriament els efectes dissuasius que voldríem, més aviat engreixa i legitima l'èpica no gens heroica dels que es perceben com a víctimes i botxins d'un món que els rebutja i els humilia i que pretenen salvar o destruir, tant se val perquè el resultat és ben bé el mateix. Però com han arribat a aquest punt? Qui són? Qui els fa i com? Mantenem alguna similitud? En el seu llibre *La vida secreta de los extremistas* Julia Ebner (analista de l'Institut pel Diàleg Estratégic de Londres) descriu el cercle viciós que apuntala l'estructura del fanatisme ja sigui en pro de la causa blanca, islamista, cristiana i això sí, sempre misògina. Després d'haver-se infiltrat durant dos anys en el niu de la serp dels investigats, conclou que s'assemblen com gotes d'aigua, que comparteixen sentiments de frustració, solitud i ràbia que ben esperonats en el respectiu laboratori ideològic deriven cap a l'absoluta deshumanització de l'altre, del que pensa, sent i viu de forma diferent i cal eliminar. Tenim un problema i és greu perquè els discursos de l'odi s'estenen i retroalimenten amb una eficàcia paorosa des de la catacumba i des de l'alta-veu que els ofereixen espècimens com Trump, tan cofat ell dins del club dels galls orgullosos. Demà: segona part.

PORTES • FINESTRES • VERANDES • GALERIES • PROTECCIÓ SOLAR • MOSQUITERES ...

122454-1219368L

ORMETAL
TANCAMENTS
ALUMINI - PVC

TEL. 972 47 61 27 - www.ormetal.es

**L'ATENEU
ÉS CASA
TEVA!** Tens més
de 170 entitats
al teu abast

Federació d'Ateneus
de Catalunya

www.ateneus.cat

www.calrei.com
GIRONA tel.972200178

cal rei

mobles
a mida

109004-1234143L

busques mobles ? et sorprendrem !